

Odvolatelia tiež tvrdia, že napadnuté rozhodnutie je regulačný akt, keďže:

- a) podľa judikatúry platí, že všetky všeobecne záväzné akty, ktoré nie sú legislatívnymi aktami, sú regulačnými aktami.
- b) skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykonáva Dohodu o vystúpení, ktorá má vyššiu právnu silu, než akty prijaté orgánmi Únie, nie je relevantná;
- c) tvrdenie, že Dohodu o vystúpení je možné považovať za externý ekvivalent interného legislatívneho aktu, je nesprávne;
- d) tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie má vyššiu demokratickú legitimitu, je nesprávne.

(¹) Rozhodnutie Rady (EÚ) 2020/135 z 30. januára 2020 (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 1).

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgericht Stade (Nemecko)
17. augusta 2021 – Navrhovateľ 1 a i./Bundesrepublik Deutschland**

(Vec C-504/21)

(2021/C 490/18)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Verwaltungsgericht Stade

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľia: navrhovateľka 1, navrhovateľ 2, navrhovateľ 3, navrhovateľ 4, navrhovateľ 5

Odporkyňa: Bundesrepublik Deutschland (zastúpená Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)

Prejudiciálne otázky

a. *Možnosť napadnúť rozhodnutie správneho orgánu v súdnom konaní*

1. Má sa článok 27 nariadenia (EÚ) (ďalej len „nariadenie Dublin III“) (¹), prípadne v spojení s článkom 47 a článkom 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), avšak so zreteľom na ustanovenia smernice 2003/86/ES (²) z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, vykladať v tom zmysle, že dožiadaný členský štát je povinný poskytnúť žiadateľom – okrem iného deťom –, ktorí sa zdržiavajú v žiadajúcom členskom štáte a požiadajú o odovzдание podľa článkov 8, 9 alebo 10 nariadenia Dublin III, alebo ich rodinným príslušníkom v dožiadanom členskom štáte v zmysle článkov 8, 9 alebo 10 nariadenia Dublin III účinný prostriedok nápravy na súde v dožiadanom členskom štáte proti zamietnutiu dožiadania o prevzatie?

2. Pre prípad, že odpoveď na otázku a.1. bude záporná:

Vyplyva v tomto prípade nárok na účinný prostriedok nápravy uvedený v otázke a.1., pokiaľ neexistuje dostatočná právna úprava v nariadení Dublin III, priamo z článku 47 Charty, prípadne v spojení s článkami 7, 9 a 33 Charty (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2016, Mehrdad Ghezelbash, C-63/15, body 51 a 52 (³), a rozsudok Súdneho dvora z 26. júla 2017, Tsegezab Mengesteab, C-670/16, bod 58 (⁴))?

3. Pre prípad, že odpoveď na otázku a.1. alebo a.2. bude kladná:

Má sa článok 47 Charty, prípadne v spojení so zásadou lojálnej spolupráce (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. novembra 2018, spojené veci C-47/17 a C-48/17, X (⁵)), vykladať v tom zmysle, že dožiadaný členský štát je povinný informovať žiadajúci členský štát o opravnom prostriedku, ktorý podal žiadateľ proti zamietnutiu dožiadania o prevzatie, a že žiadajúci členský štát je povinný neprijať až do negatívneho ukončenia konania o opravnom prostriedku rozhodnutie o žiadosti o azyl, ktorú podali žiadatelia vo veci samej?

4. Pre prípad, že odpoveď na otázku a.1. alebo a.2. bude kladná:

Má sa článok 47 Charty, prípadne s prihladnutím na úvahy uvedené v odôvodnení 5 nariadenia Dublin III, v prípade, o aký ide v prejednávanej veci, vykladať v tom zmysle, že ukladá súdom dožiadaného členského štátu povinnosť poskytnúť súdnu ochranu formou konania o vydaní predbežného opatrenia? Platia pre súdy dožiadaného členského štátu pri rozhodovaní o opravnom prostriedku časové obmedzenia?

b. *Prechod právomoci*

1. Spôsobuje článok 21 ods. 1 tretí pododsek nariadenia Dublin III v spojení s článkom 5 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1560/2003, zmeneného nariadením (EÚ) č. 118/2014⁽⁶⁾ (vykonávacie nariadenie) – v zásade – prechod právomoci, ktorý už nemožno napadnúť, na žiadajúci členský štát, ak dožiadaný členský štát včas zamietne tak pôvodnú žiadosť dožiadaného členského štátu, ako aj námietku podanú proti rozhodnutiu o zamietnutí (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. novembra 2018, spojené veci C-47/17 a C-48/17, X, bod 80)?

2. Pre prípad, že odpoveď na otázku b.1. bude kladná:

Platí to aj v prípade, ak sú rozhodnutia dožiadaného členského štátu o zamietnutí protiprávne?

3. Pre prípad, že odpoveď na otázku b.2. bude záporná:

Môže sa žiadateľ o azyl v žiadajúcom členskom štáte odvolávať voči dožiadanému členskému štátu na protiprávny prechod právomoci z dôvodu nedodržania kritérií právomoci týkajúcich sa zlúčenia rodiny (články 8 až 11, článok 16 a článok 17 ods. 2 nariadenia Dublin III)?

c. *Následná žiadosť*

1. Majú sa článok 7 ods. 2 a článok 20 ods. 1 nariadenia Dublin III vykladať v tom zmysle, že nevyklúčujú uplatniteľnosť ustanovení kapitoly III a uskutočnenie postupu na prevzatie podľa kapitoly VI oddielu II nariadenia Dublin III v prípadoch, keď žiadatelia v žiadajúcom členskom štáte už podali žiadosť o azyl a žiadajúci členský štát túto žiadosť pôvodne na základe článku 33 ods. 2 písm. c) v spojení s článkom 38 smernice 2013/32/EÚ⁽⁷⁾ odmietol ako neprípustnú, avšak medzitým sa – napríklad v dôsledku faktického zrušenia „vyhlásenia EÚ a Turecka z 18. marca 2016“ (pozri EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission z 1. júna 2021) – v žiadajúcom členskom štáte uskutoční prípustné konanie o následnej žiadosti?

2. Pre prípad, že odpoveď na otázku c.1. bude záporná:

Majú sa článok 7 ods. 2 a článok 20 ods. 1 nariadenia Dublin III v prípade opísanom v otázke c.1. potom vykladať v tom zmysle, že nevyklúčujú uplatniteľnosť ustanovení kapitoly III a uskutočnenie postupu na prevzatie podľa kapitoly VI oddielu II nariadenia Dublin III v prípadoch kritérií právomoci týkajúcich sa zlúčenia rodiny (články 8 až 11 a článok 16 nariadenia Dublin III)?

3. Možno článok 17 ods. 2 nariadenia Dublin III ešte uplatniť, ak žiadatelia v žiadajúcom členskom štáte už podali žiadosť o azyl a žiadajúci členský štát túto žiadosť pôvodne na základe článku 33 ods. 2 písm. c) v spojení s článkom 38 smernice 2013/32/EÚ odmietol ako neprípustnú, avšak medzitým sa – napríklad v dôsledku faktického zrušenia „vyhlásenia EÚ a Turecka z 18. marca 2016“ (pozri EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission z 1. júna 2021) – v žiadajúcom členskom štáte uskutoční prípustné konanie o následnej žiadosti?

4. Pre prípad, že odpoveď na otázku c.3. bude kladná:

Priznáva článok 17 ods. 2 nariadenia Dublin III žiadateľom o azyl subjektívne právo, ktoré možno v dožiadanom štáte uplatniť v súdnom konaní? Existujú v tejto súvislosti požiadavky vyplývajúce z práva Únie týkajúce sa uplatnenia voľnej úvahy vnútroštátnych orgánov – napríklad rešpektovanie jednoty rodiny a najlepšieho záujmu dieťaťa –alebo sa to spravuje len vnútroštátnym právom?

d. *Subjektívne práva člena rodiny s pobytom v dožiadanom členskom štáte*

Má aj člen rodiny, ktorý sa už zdržiava v dožiadanom členskom štáte, nárok, ktorý možno uplatniť v súdnom konaní, na dodržanie článku 8 a nasl. nariadenia Dublin III a ustanovení o odovzdaní, ktoré nadväzujú na tieto články (článok 18 a článok 29 a nasl. nariadenia Dublin III, prípadne v spojení s odôvodneniami 13, 14 a 15 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 47 Charty), resp. článku 17 ods. 2 nariadenia Dublin III?

- (¹) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 251, 2013, s. 12).
- (²) Smernica Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, 2003, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).
- (³) ECLI:EU:C:2016:409.
- (⁴) ECLI:EU:C:2017:587.
- (⁵) ECLI:EU:C:2018:900.
- (⁶) Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30. januára 2014, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1560/2003, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 39, 2014, s. 1).
- (⁷) Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013 spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60).

**Odvolaie podané 20. augusta 2021: XC proti rozsudku Všeobecného súdu (ôsma komora)
z 10. februára 2021 vo veci T-488/18, XC/Komisia**

(Vec C-527/21 P)

(2021/C 490/19)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Odvolaieľ: XC (v zastúpení: F. Rosi, advokát)

Ďalší účastník konania: Európska komisia

Návrhy odvolateľa

Odvolaieľ navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 10. februára 2021 vo veci T-488/18, XC/Komisia,
- zrušil tri rozhodnutia napadnuté v prvom stupni alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť škodu spravodlivo určenú Súdny dvorom alebo subsidiárne nariadil vrátenie Všeobecnému súdu,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania v oboch stupňoch alebo subsidiárne spolu s vrátením veci Všeobecnému súdu rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

Odvolaie dôvody a hlavné tvrdenia

Odvolaie sa skladá zo štyroch častí.

Prvá časť týkajúca sa zamietnutia návrhu na zrušenie rezervného zoznamu verejného výberového konania EPSO/AD/356/18 (body 173 – 182 napadnutého rozsudku)

Odvolaieľ v tejto súvislosti uvádza porušenie zásady kontradiktórnosti konania, porušenie a nesprávne uplatnenie zásad vytvorených judikatúrou v oblasti rušenia rezervného zoznamu verejných výberových konaní, porušenie článku 47 Charty základných práv Európskej únie v oblasti účinnej súdnej ochrany, nedostatočné odôvodnenie a nelogickosť napadnutého rozsudku, ako aj skreslenie a prekrútenie predmetných skutkových okolností.

Druhá časť týkajúca sa zamietnutia návrhu na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2018) 3969 z 19. júna 2018 o prístupe k dokumentom (body 141 – 172 napadnutého rozsudku)